

Pražský i středočeský Konkurs zahrady proběhl tentokrát společně ve dnech 7.-9. dubna v pražském divadle Za plotem, o pondělních a středečních kapelách píše Šaolín, o úterku píše Amazónka.

Celý pražský a středočeský Konkurs zahájila trampská kapela **NOSTALGIE**. I když se od loňska hodně zlepšila - a to především díky radikálním personálním změnám - rozladěné nástroje hned v úvodní skladbě a celkově strnulý projev jsou jedny z mnoha detailů, na kterých se dá jistě dál pracovat. Následující

GRANDIS

mě překvapil nebývale hroznou angličtinou sólového zpěváka a opět poněkud rozpačitým celkovým dojmem. Poslední acapellovka byla asi nejlepší, je vidět, že pracovat s hlasy se Grandis přeci jen po létech dřiny naučil. Kapelník

FLOKu

diskutoval během zvučení s moderátorem místo toho aby se soustředil na výkon a také mi přišlo, že v harmoniích by se dalo ještě sem tam cosi vylepšit. Celkově už ale muzika Floku držela při sobě lépe, než Grandisu, i když i zde se obě akustické kytary celkem často dublovaly.

CHESED VE EVET

předvedl v nové komorní sestavě sice standardní výkon, ale nejen já jsem měl pocit, že rozdělení starého Chesedu ubralo všem muzikantům onu jiskru a že v současné době se jedná pouze o mechanické přehrávání naučeného repertoáru. Mým velkým tipem do budoucna je skupina

VNITŘNÍ SVĚTLO

. Jejich texty sice nepostrádají jistou začátečnickou naivnost, ale na to, že současná sestava kapely spolu existuje pouze tři měsíce, je to úžasně pospolitá a tvárná vokální muzika. Velkým plusem Vnitřního světla je nádherná barva vokálu. Stejně dobří byli "irští"

GRIAN

, ve čtyřech lidech hrají na neuvěřitelný počet nástrojů, které během svých písní neustále střídají. Mně u Grianu trápilo nepravidelné metrum a také to, že všichni muzikanti u produkce seděli. Dle mého se tak vytrácí ona dynamika irské, chcete-li keltské muziky a to je trochu škoda. Písně

QJETEN

u dnes postupně zrálý, Květa Krejčová drží tuhle kapelu v dobré kondici, tradiční ozdobou souboru je flétnistka Míša Kocourková. Trochu mně trápilo frázování textu, u kterého mám poznámku v první písni v tříčtvrtečním taktu "cítí se být králem", kde byly obráceně dokonce tři přízvuky za sebou.

ŠTRÚDL

momentálně personálně zchudl trajdáním některých jejich protagonistů po světě, ale světe div se, na dynamičnosti jejich písní to neubralo nic, ba naopak. Přesný důkaz toho, že méně znamená někdy více, zvláště v prostřední písni Oblázek - jednoduchá a krásná, paráda. První den uzavřeli vokální

TRUE HARMONY

, na kterých byla vidět důkladná sborová průprava. V devíti lidech nám zde předvedli několik standardů, lehce čistě zazpívaných, avšak bez nějakých větších emocí, což je možná u téhle muziky škoda.

Úterní večer zahájila recesistická formace **PANELÁKOVÍ FOTŘI**. Vtipné texty zakryly občasné intonační nedostatky a také zajistily značný úspěch u publika (4. místo v diváckém hlasování). Je vidět, že hrát pro radost se vyplácí. To platí i pro

TŘETÍ DECH

, což je "serióznější" varianta Panelákových fotrů, v podstatě ve stejném obsazení.

MYŠÁCI

je vokální seskupení, které pravděpodobně nemá velké hudební ambice, ale zpívá pro radost spirituály a písně s křesťanským námětem. Trio

KAŽDÝHO VĚC

zahrálo tentokrát pouze ve dvou, ale rozhodně mu to neuškodilo, naopak, zpěvák se alespoň mohl lépe uplatnit. Další kapela,

BATIKO

, sice ničím přímo nezaujala, ale budoucnost před sebou určitě má. Písničky pěkné, nemám co vytknout. Nejen mně, ale i divákům se líbila kapela

MARKÉTA A LAZAROVÉ

, v jejímž čele stojí překvapivě žena a ještě k tomu za basou. Musím říct, že udělali od loňska velký kus práce. To samé platí i o kapele

HLUBOKÉ NEDOROZUMĚNÍ

, která v těchto dnech křtí svou první desku "Mandarín, pomeranč a ti druzí". Ukázkový příklad, jak je důležité hrát během roku pokud možno co nejvíce, aby se kapela sešla. Nehledě k tomu, že se to samozřejmě pozitivně odrazí i na výsledku. Asi největší divácký úspěch zaznamenaly kapely

BEZEŘSEHO, ŠANTRÉ a LÍSTEK

, folkové obci již důvěrně známé nejen z nejrůznějších přehlídek mladých kapel, ale zejména z vlastních koncertů.

Třetí den zahájili folkrockoví **BŮHVÍ**, na mně takhle při začátku působili malinko ospalým dojmem, ale nutno říct, že jejich muzika byla jako vždy přesná a výborně emocionálně vyladěná. Následná kapela

OLDA CRZ

nebyla bohužel vyladěna ani emocionálně, ani vokálně (zpívali unisono), a ani instrumentální dovednosti jejích členů ne zcela publikum přesvědčily. Kladem budiž těmto hudebníkům, že se vláčeli až do Bohnic s kontrabasem, to už se dnes hned tak nevidí.

HROMOSVOD

, který nastoupil po Oldovi, nás překvapil svým sloganem "Aláh je jediný" a nadále mně udivoval instrumentální dovedností, kterou ještě před několika lety (zvlášť bubeník) postrádal. Dneska už je Hromosvod instrumentálně v cajku, má chytré a vtipné texty, zajímavé melodie, a tak myslím, že k úplné dokonalosti už chybí jen zapracovat trochu na vokální připravenosti Ondry Fencla.

APPALOOSA

se s námi po té tuším již šestou sezónu "vrátila do Coloreda" s projevem trochu nejistým a chvílemi i malinko zmateným. Celkový dojem z téhle kapely bych měl určitě dobrý na nějakém trampském bále, prostředí folkových soutěží (promiň, Juppe) Appaloose zdá se moc nesesedne a to je mi líto. Skupina

BANALITA

letos v Bohnicích opět dokázala, jaká fuška je napsat pozitivní píseň, což mně mrzí, protože instrumentálně i vokálně je to kapela na poměrně dobré úrovni. Myslím však, že čtyřicetiminutový koncert s písněmi v podobném duchu by na mně byl asi moc. Co zkusit změnit autorské zázemí? Oproti tomu by mne zajímalo, jaké zázemí má pro svoje zkoušení grassová skupina

MENEMSHA

, neboť její velmi komorní a tichý projev inspiroval zvukaře Páju Jindráka ke konstatování, že rozdíl mezi ruchem na pódiu a jejich zpěvem a hraním není v decibelech prakticky žádný. Zkouší-li tedy Menemsha v paneláku, doporučuji změnit zkušebnu za jinou. Jinak je to muzika typu Alison Kraus nebo Fragmentu, pěkně zvládnutá a nakonec i celkem dobře prožitá.

Následující

PIOSENKY

oproti Menemshe byly opravdu šrumeč, zajímavý nápad nechat spolu souznít klarinet a foukačku, jinak sound podobný zahajujícím Bůhví. Texty i harmonie opět značně depresivní, tedy nic pro mě. Z muziky následujících

JAUVAJS

naopak čiší radost a myslím, že nic jiného nemá smysl psát. Veliká krása. Konečně jsem si také poslechl zánovní band Terezy Staňkové

TECHTLE MECHTLE

, kde se mi líbil celkový zvuk kapely, ale velmi hrubě mě rušila rytmická nesouhra muzikantů, což - jak jsem vypožoroval - měl na svědomí samotný bubeník a nic už s tím neudělala ani poměrně zručná baskytaristka. Skupina

TICHÁ VODA

mě zaujala opět poměrně vysokým počtem různých nástrojů v kapele, kromě klavíru disponují také flétnou, kterou později flétnistka vyměnila za saxofon, a basista umně střídá kontrabas s baskytarou. Tichá voda tak díky tomu má poměrně bohaté aranže, achillovou patou skupiny je však podle mne sólový zpěv. Skupina

JOZERO

působila poměrně dynamicky, ale jinak mě moc nepřesvědčila. Trochu mě mrzelo, že v závěrečném songu nezazněl ostravský dialekt, jak nám bylo slibováno, moc jsem se těšil.

ZLOMVAZ

už jsem také slyšel v lepší formě, než letos v Bohnicích, líbilo se mi dobré frázování a chytré, typicky folkové harmonie.

BŘEHY

jsem nedávno kritizoval po některé z Port, dnes se mi moc líbily, měly chytlavé melodie a docela příjemný přednes. Škoda jen rozladěného kontrabasu a textových klišé typu "zima to projela na plný čáře". Opravdovou lahůdkou pro mě byli třetí den v Bohnicích

NOI

, nádherná dynamika i harmonie, výborné texty. NOI není žádný bigbít, ale úplně jsem si je představil v Náměšťském amfíku při západu slunce, fakt nádhera.

Celkově nám letos přišel pražský a středočeský Konkurs poměrně slabý, kromě několika zavedených kapel, které už si asi bez obav mohou první červencový víkend zaškrtnout v kalendáři, se obávám, že ostatním bude letošní boj o Krtečky odepřen. Ukazuje se, že trend, při kterém moravské a jiné kapely zcela válčují chudáky pražáky, stále pokračuje a nic nenasvědčuje tomu, že by se v blízké době situace nějak radikálně změnila. Zdá se, že pražáci se opravdu málo soustřeďují na práci ve vlastních skupinách, a to je škoda.